

FÉNIX

ŠKOLNÍ ČASOPIS

HLAVNÍ TÉMA

ZA KRÁSAMI KRAJE VYHASLÝCH SOPEK

1-3

KUKÁTKO

DO KAVÁRNY S UČEBNICÍ

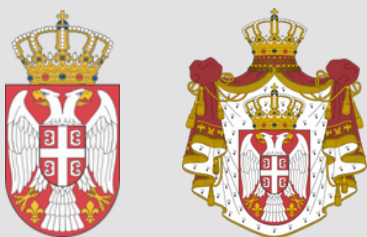
4-5

NAŠI PŘEDKOVÉ

6-7

TROJZUBEC, OREL ČI LEV ANEB
STÁTNÍ ZNAKY SLOVANSKÝCH
NÁRODŮ

NETFLIXOVÝ SOUBOJ

8

MALÉ ŽENY NA VELKÉM PLÁTNĚ

RECENZE

9-10

DOBŘÁ KOMEDIE NEBO
PROPADÁK?

KNIŽNÍ RECENZE

11

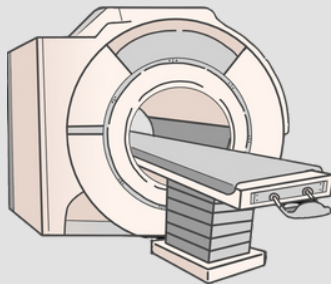
RISIBLES AMOURS (SMĚŠNÉ LÁSKY)

CO JSOU ZAČ

12-13

JAK VYSTOPOVAT RAKOVINU?

CO SE STALO

14-15

ZA MOŘE A KE HVĚZDÁM

AUTORSKÉ ČTENÍ

16

KARIN BÍLÍK-VÁPENÍČKOVÁ

POJĎME SI ZAHRÁT!

16-17

OSTROV TITÁNŮ

MYSLÍM, TEDY JSEM

18

MĚSÍC BLÁZNOVSTVÍ

HOBBY NAŠEHO GYBY

19-20

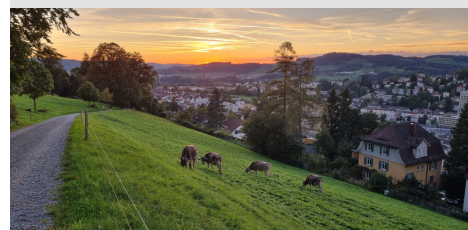
LEZECKÝ KROUŽEK NA GYBY

CO SE ZA LAVICÍ NENAUČÍ

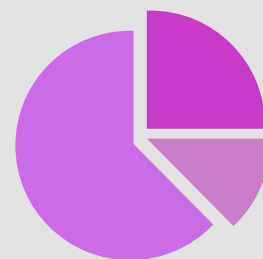
21-22

O STUDIU V ZAHRANIČÍ
S ALBERTEM

FÉNIXOVA HÁDANKA

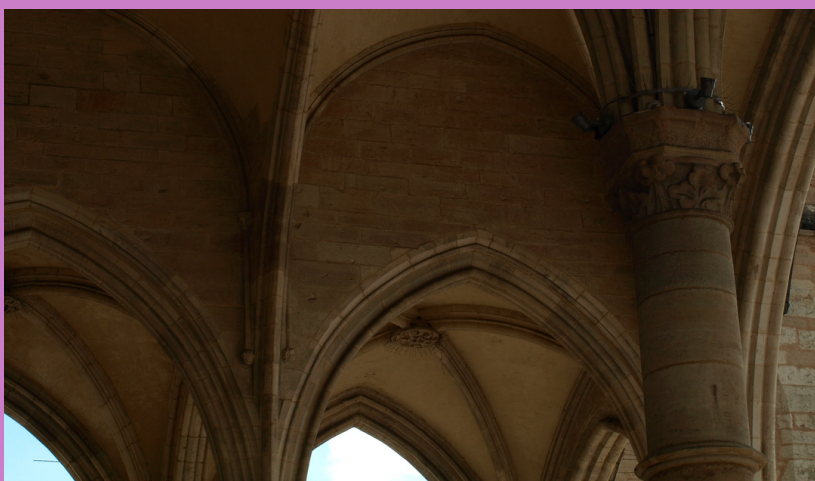
23

ZA KRÁSAMI KRAJE VYHASLÝCH SOPEK

Milí čtenáři, rádi bychom se s Vámi podělili o naše zážitky z poznávacího zájezdu ve Francii. Prozkoumali jsme spoustu míst, měst a památek, viděli jsme krásné scenérie a byli jsme obohaceni o dějepisné znalosti. Užijte si tedy naše vyprávění a nahlédněte do galerie fotek našich fotografů.

Cesta našeho dobrodružství začala v pondělní večer a pokračovala přes noc až do následujícího odpoledne, kdy se před námi rozprostřelo město Beaune. Jako první nás přivítal chrám Notre-Dame, jehož stěny vyprávěly příběhy ze života Panny Marie pomocí středověkých tapiserií. Neminul nás ani bližší náhled do tehdejšího času, který nám umožnil bývalý chudinský špitál Hôtel-Dieu. Mimo malované stropy, sochy a architekturu nám byly otevřeny dveře do dobové lékárny, kuchyně, a dokonce i prádelny. Následně jsme zamířili do městečka Tournus. Naše kroky směřovaly ke klášteru a kostelu svatého Philiberta, jehož stejně jako nás a paprsky zapadajícího slunce obklopovaly pozůstatky antického římského tábora.

Druhý den jsme přejeli do regionu Auvergne-Rhône-Alpes a jako první jsme navštívili Vienne, starověké město se spoustou historických památek. Zavítali jsme do středověké románsko-gotické Katedrály sv. Mořice, kterou zvenčí zdobí nespočet malých sošek, které zobrazují biblické výjevy. Prohlédli jsme si také Temple d'Auguste et de Livie, antický chrám dochovaný z 1. století, a užili jsme si ve velkém starověkém římském divadle, kde nám někteří studenti i zarecitovali! Dodnes je divadlo využíváno a každoročně se zde konají jazzové festivaly.

Poté jsme se přesunuli na druhý břeh řeky Rhôny, podívali jsme se do galorománského muzea a nahlédli do archeologického naleziště Saint-Romain-en-Gal, které leží hned vedle. Viděli jsme zde několik starověkých památek, např. dochované mozaiky nebo spoustu keramických výtvarů.

Odpoledne jsme přejeli do města Clermont-Ferrand, kde jsme se nejdříve podívali do románské baziliky Notre-Dame-du-Port. Pak jsme přešli k o trochu zajímavější katedrále Notre-Dame-de-l'Assomption, gotické stavbě vybudované zcela z černého lávového kamene. Nakonec jsme dostali ještě rozchod a večer jsme odjeli na ubytování.

ZA KRÁSAMI KRAJE VYHASLÝCH SOPEK

S vycházejícím sluncem v zádech jsme navštívili probouzející se město Mont-Dore a následně jsme zamířili na Puy de Sancy, které v mnoha z nás zanechala spousty vzpomínek.

„Můj oblíbený zážitek z Francie byl asi výšlap na Puy de Sancy. Paní profesorka nám celou dobu říkala, ať si nabalíme teplé oblečení, že prý nahoře bude zima a bude foukat. Nakonec tam bylo teplo, až si i kluci udělali fotku bez triček. Byla sranda všechny pozorovat, jak všude bylo spousta sněhu a my padali jak hrušky – jak cestou nahoru, tak zpátky, ale za ten nádherný výhled to opravdu stálo.“

-Simona Bernátková

Po náročné výpravě jsme měli možnost relaxovat u jezera Lac Chambon, kde někteří spali nebo krmili kačeny. Den plný zážitků jsme zakončili na hradě Murol, kde jsme si tehdejší dobu mohli vyzkoušet na vlastní kůži.

Čtvrtý den ve Francii jsme zahájili výšlapem na hrad Pagnac, odkud byl nádherný výhled do okolí. Mohli jste se podívat i do 32metrového donjonu, ze kterého jste krásně viděli rozprostírající se pohoří. Zbytek dne jsme strávili v městě Le Puy-en-Velay. Nejprve jsme zavítali do katedrály Notre-Dame du Puy. Zajímavá je její pruhovaná fasáda, vytvořená z bílého pískovce a černé vulkanické brekcie, i její nádherně vyzdobený interiér.

Městu dominují dva vrcholy, na které se někteří z nás vyšli podívat. Z prvního z nich byl krásně vidět hrad Pagnac, který jsme navštívili dopoledne. Tyčí se na něm taky socha Panny Marie, do které jste taky mohli nahlédnout. Na druhém, nižším vrcholu stojí románský kostel Saint Michel d'Aiguilhe.

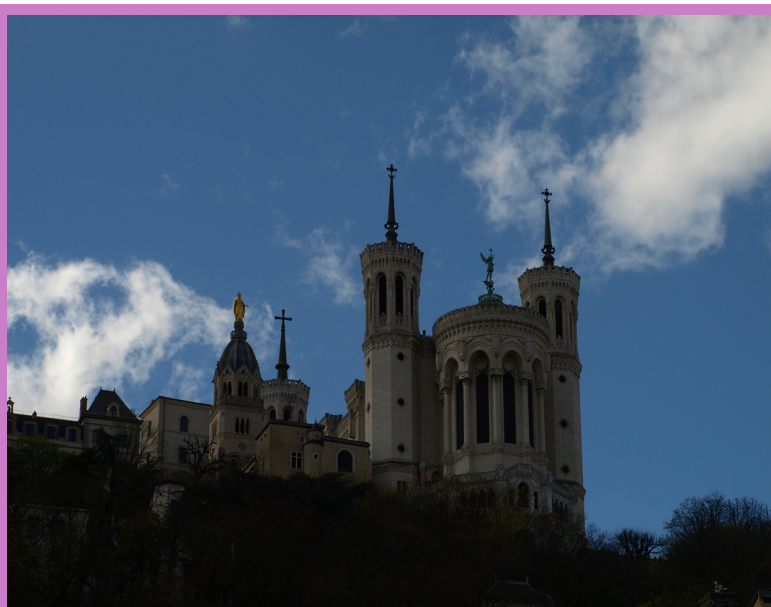

Náš oblíbený zážitek z Francie byl výlet do města Le-Puy-en-Velay. Hned po příjezdu do města jsme se šli podívat na nádhernou, obrovskou katedrálu (Cathédrale Notre-Dame-du-Puy), měli jsme možnost se jít i podívat dovnitř. Po odchodu z katedrály jsme hned šli na horu k soše panny Marie, my dva jsme horu vyběhli a nahoře si udělali fotku. Naproti této hoře byla hora 2., svatý Michel. Co si myslíte, že jsme udělali? Samozřejmě, že jsme i tuto horu vyběhli a bez pochyby si udělali další fotku. Na skoro celý den jsme měli rozchod po městě, tak jsme se po výšlapech šli projít ještě do centra a koupili si něco k obědu. Tento den jsme si velmi užili a hned bychom se tam vrátili.

-Mira Daněk a Jirka Radouš

ZA KRÁSAMI KRAJE VYHASLÝCH SOPEK

Poslední den nás uchvátily krásy Lyonu, z nichž první byla Bazilika Notre Dame de Fourvière, která nám mimo svou architekturou nabídla nádherný výhled na město. Při prohlídce římského divadla a Glasko-římského muzea nás nepřestával udivovat kontrast futuristické budovy a bohaté historické expozice, která nám otevřela dveře do vojenství, náboženství a soukromého života Římanů. Nedaleko se nacházely ruiny římského amfiteátru Des Trois Gaules a katolická katedrála svatého Jana Křtitele, což bylo dalším důkazem rozmanitosti Lyonu jako kulturního centra.

„Vůbec jsem si nemyslela, že to město bude tak hezké, a hodně mě to překvapilo, takže vlastně hodně předčilo moje očekávání a tím pádem to bylo super. To, že tam byly dlouhé procházky, krásné počasí, krásná architektura a atmosféra celkově, tak to bylo úplně fajn.“

-Lucie Lišková

Na závěr se rozloučili s Francií v nádherném parku de la Tête d'Or, a vyrazili jsme domů plní výjimečných zážitků a dojmů.

Chcete vidět více fotek?
Tak naskenujte!

Doufáme, že příští rok budeme mít zase možnost navštívit jiný kout Francie a vytvořit si nové vzpomínky, na které nezapomeneme. Au revoir, France!

DO KAVÁRNY S UČEBNICÍ

Taky vás už nebaví sedět nad učením doma u stolu a když se rozhodnete si lehnout s učebnicí do postele, za chvíli zjistíte, že se takhle nenaučíte vůbec nic? Možná bude učení v kavárně něco pro vás. Abych vám trochu usnadnila rozhodování kam zajít, pár jsem jich prošla a z pohledu studenta ohodnotila.

Café Gemini v Moravské zemské knihovně

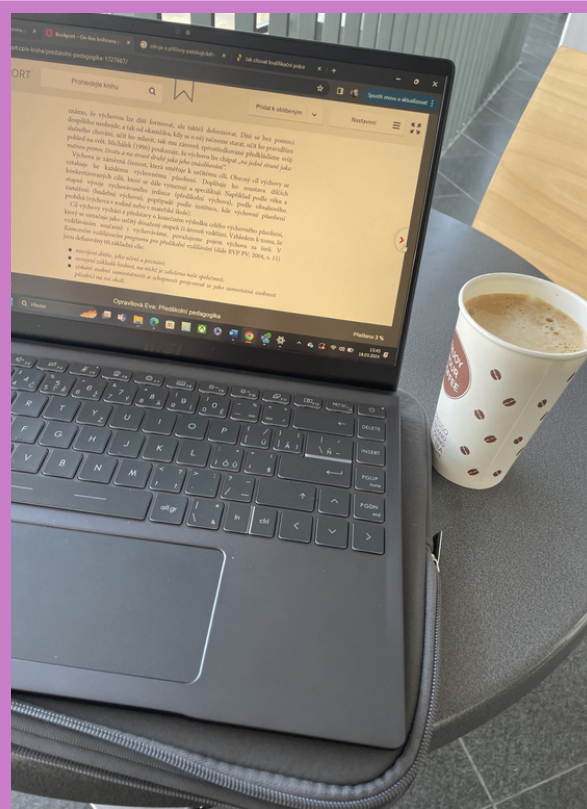
Tuto kavárnu najdete jen asi pět minutek pěšky od zastávky Rybkova tramvaje 3 a 10, na které můžete nasednout třeba po cestě ze školy na Vozovně Komín. Pokud máte do kavárny cestu z centra, doporučuji vyrazit tramvají číslo 12 na zastávku Nerudova a kousek dojít. Najdete ji v přízemí knihovny na adrese Kounicova 65 a většinou je téměř prázdná, takže se nemusíte obávat, že byste na učení neměli klid. Můžete si zde dopřát kromě kávy i čaj, horkou čokoládu nebo třeba nějaký zákusek, toasty či chlebiček.

Ceny jsou zde oproti spoustě ostatních kaváren příznivější, ale pokud na vás finančně dopadl status studenta a snažíte se co nejvíce ušetřit, low-cost verze studování v MZK může být i to, že si koupíte kávu v některém z automatů a posadíte se k některému stolečku na chodbách. Ty jsou ale bohužel celkem rušné a často zde není ani jeden volný, proto možná po projití chodeb zamíříte zpět do Gemini. Pokud se vám ale místo zabrat povede, může být pro vás motivací, že vidíte na ostatní studenty, kteří se na učení soustředí a bude vám trochu trapné se na to vykašlat.

SKØG urban hub

Pokud vám vyšší cena nevadí, ale rádi byste si z kavárny kromě vědomostí odnesli i fotku na Instagram, vydejte se do kavárny SKØG na Dominikánském náměstí 5. Kavárna bývá občas celkem narvaná, a to i proto, že se zde dá také naobědvat. Všechny nápoje vám rádi připraví i ve veganské variantě nebo na ledu. Kavárna je trochu rušnější, takže jí doporučuji třeba na společné projekty s pár spolužáky, kdy vám nevadí, že okolo není stoprocentní ticho.

DO KAVÁRNY S UČEBNICÍ

Kočíčí kavárny na učení?

V poslední době roste velmi popularita kočíčích kaváren a s ní i jejich počet. Například kavárnu Tři kočkytíři najdete u zastávky tramvaje číslo 1 Hybešova a cesta od GYBY trvá jen asi dvacet minut. Pravděpodobně nejnámější kočíčí kavárnou v Brně je ale kavárna Kočíčí pelíšek, kousek od Lužáneckého parku, na adrese Kapitána Jaroše 1947/37. Kvůli své pluralitě je často celkem plná, takže v případě zájmu doporučuji rezervaci. Na této kavárně je ale skvělé, že jde platit pomocí QR kódu na stole, rychle a pohodlně. O mnoho klidnější bývá kavárna Kočkáfé Schrödinger, kde najdete o hodně víc míst k sezení, je v ní větší klid a ceny jsou příznivější. Celkově bych ale kočíčí kavárny ke studování spíše nedoporučovala, protože se vaše pozornost pravděpodobně od učiva přesune velmi rychle ke kočíčkám a vy dokonale pomazlení dostanete pětku.

Study tipy nejen do kavárny

1. Zvýrazňujte/lepítkujte

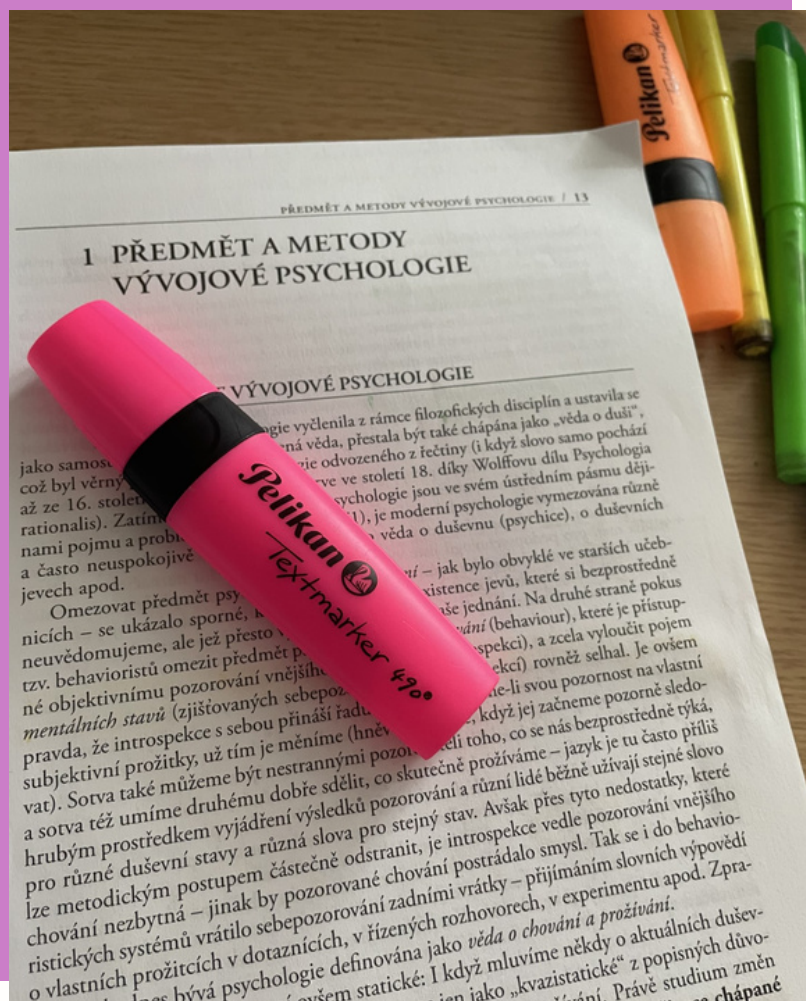
Rozdělení pomocí barev zvýrazňovače nebo barevných papírků, pokud neradi píšete do učebnice, vám může pomoci soustředit se jen na to nejdůležitější. Můžete vyzkoušet také postupně podtrhávat to, co už máte naučené, a budete tedy vědět, k čemu se ještě vrátit.

2. Vypište to zapamatované

Při učení si vezměte papír a po přečtení tématu zavřete učebnici a vypište vše, co si pamatujete. Potom svoje poznámky porovnejte s učebnicí a zkoušejte to tak dlouho, než vaše poznámky nebudou kompletní.

3. Nebojte se mansplainovat

Máte látku na naučení a více či méně trpělivé kámoše? Látku se naučte a potom ji zkuste vysvětlit kamarádovi nebo třeba rodiči. Tím si ověříte, jestli látce vážně stoprocentně rozumíte a taky obohatíte vaše blízké novými znalostmi.

TROJZUBEC, OREL ČI LEV ANEB STÁTNÍ ZNAKY SLOVANSKÝCH NÁRODŮ

Milí čtenáři, v minulém čísle jsme rozebírali vlajky dnešních slovanských států. Dnes nepůjdeme daleko. Podíváme se totiž na státní znaky slovanských zemí. Jsem si jistá, že český znak všichni moc dobře znáte, určitě jste ho již mockrát viděli. Ale co takhle ukrajinský trojzubec nebo polský orel?

Začneme nedaleko od nás. Slovenský znak možná nevidíte poprvé. Najdete na něm dvouramenný kříž, trojverší a červený štít. Dvouramenný kříž symbolizuje dva významné světce Cyrila a Metoděje. Jde také o křesťanský symbol vzkříšení Ježíše Krista. K trojverší se váže legenda ze 17. století, která říká, že jde o tři uherská pohoří: Tatra Mátra a Fatra.

Polský státní znak je užíván již dlouhá staletí. Jde o bílého orla s korunou na hlavě. Proč právě orel? Legenda říká, že se Lech, praotec polského národa, rozhodl postavit město na místě, kde spatřil orlí hnízdo. Orel se tak stal symbolem Polska. V době komunismu byl jako jeden z mnoha znaků změněn, byl zbaven koruny, Dnes můžeme polského orla vidět v celé své kráse, a to dokonce i s korunou.

Možná jste již někdy slyšeli o ruském dvouhlavém orlu. Dvouhlavého orla začal poprvé používat moskevský velkokníže Ivan III. poté, co si vzal byzantskou princeznu Sofii, jejíž strýc byl poslední byzantský císař. Orel v Byzantské říši symbolizoval spojení západní a východní říše. Ivan ji začal používat, protože byla Moskva posledním „zbytkem“ pravoslaví. Za prvního romanovského cara Michaila I. Fjodoroviče se znak změnil, přidaly se na něj tři koruny, které na něm jsou dodnes. Jak to bylo u mnoha postsovětských zemí, v Sovětském svazu znak neexistoval. Ovšem v roce 2000 byl znak opět uzákoněn.

Státním znakem Ukrajiny je tzv. tryzub (žlutý trojzubec), který leží na modrém štítu. V historii se používal jako erb Rurikovců a Kyjevské Rusi. Jeho původ ovšem není dostatečně vysvětlen. Nejspíš jde o znak, který kníže Vladimir I. podědil po svých předcích. Právě za vlády knížete Vladimira byl tento znak ražen na zlatých a stříbrných mincích. Jediná doba, kdy se znak nikde nevyskytoval, bylo v období SSSR. Jako státní znak se opět objevil až po rozpadu Sovětského svazu.

Bělorusko překvapivě zachovalo emblém sovětského typu. Znak tvoří zlatá mapa obrysu země na paprscích slunce, které vychází zpoza modré planety. Ohraničení tvoří věnec z obilných klasů, nad nimiž je rudá pěticípá hvězda. To, že Bělorusko nemá nějaký historický znak, není moc překvapivé, protože na území dnešního Běloruska se za posledních tisíc let vystřídali Poláci, Litevci a Rusové. Samostatný běloruský stát tak existoval až v druhé polovině 19. století. Poté byli součástí SSSR a nikdy tak jiný znak nevznikl.

KDE SE VZALY VLAJKY SLOVANSKÝCH ZEMÍ A CO SYMBOLIZUJÍ JEJICH BARVY?

Slovinský státní znak má také docela krátkou historii. Dříve šlo o znak Kraňska (Stříbrný štít s modrou orlicí, která má červenou výzbroj). Tímto znakem se Slovinsko pyšnilo až do roku 1947, kdy byl dohodou znak změněn, protože slovinská osvobozená fronta měla za druhé světové války ve svém emblému trojverší Triglavu. Tento motiv byl zachován i po válce. Dnes na slovinském znaku najdeme Triglav, jen bez pěticípých hvězd.

Státní znak Chorvatska je pětadvacetkrát červeno-bíle šachovaný štít. Poprvé byl použit v roce 1499, později byl součástí znaku státu, ke kterému Chorvatsko zrovna patřilo (Rakousko-Uhersko a Jugoslávie). Nad štítem je znaková koruna, která reprezentuje znaky důležitých historických zemí, které jsou součástí Chorvatska: centrální (historické) Chorvatsko, Dubrovnik, Dalmácie, Istrie a Slavonie.

Srbsko má podobně jako my dvě varianty státního znaku: velký a malý. Srbský státní znak vychází ze znaku Srbského království. Tvoří ho dvojhlavý orel se zlatou zbrojí na červeném štítu. Na štítu je čtyřikrát cyrilicí napsáno písmeno S. Čtyřmi slovy, které písmena S značí, jsou: Samo Slogna Srbina Spasava, což znamená Jen Jednota Spasí Srby. Nad celým znakem je koruna. Velký státní znak se liší jen tím, že je malý znak doplněn pláštěm a další korunou.

Státní znak Bosny a Hercegoviny se od vlajky v podstatě neliší. Jde opět o žlutomodrý štít, který je doplněn bílými hvězdami.

Severní Makedonie má se znaky podobnou historii jako Bělorusko. Makedonci zachovali svůj znak, který užívali v období jugoslávské Socialistické republiky Makedonie. Najdeme na něm modré makedonské hory, vycházející slunce a věnec obilných klasů. V jednom se však od Bělorusů liší, nemají totiž na znaku rudou hvězdu.

Černá Hora má svůj státní znak také docela krátkou dobu. Původní standarta je z 19. století, když kníže Danilo I. vyhlásil z dynastie Petrovičů-Njegošů knížectví. Na té standartě byl zobrazen dvouhlavý orel, který držel nad zlatým krácejícím lvem v rukách žezlo a jablko. V období Jugoslávie byl znak opět změněn, ovšem dnes je s malými změnami ve své dřívější podobě.

MALE ŽENY NA VELKÉM PLÁTNĚ

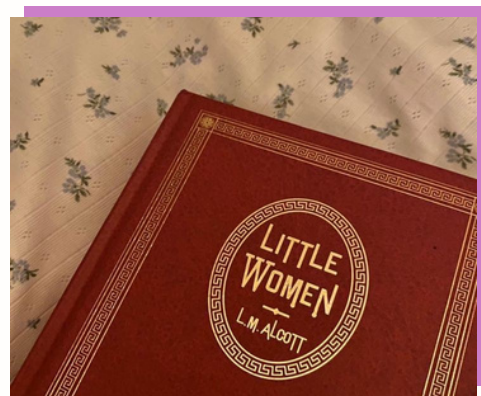
Období jara a Velikonoc máme spojené s obnovou přírody, ale také s rozením nových mláďat. Nejen pro zvířata, ale i pro nás je v těchto okamžicích důležitá hlavně rodina. A právě o ní je i příběh Malých žen. Čtyři povahově naprosto odlišné sestry svůj příběh vypráví už od roku 1868. Tak se na něj pojdme společně kouknout!

Začátek jara nás svými prvními slunečními paprsky láká ven k tomu, abychom jen tak seděli a četli si nějakou oddechovou knížku. Aprílové deště nás v tom ale mnohdy zastaví a přinutí nás si pustit film v pohodlí postele. Přesně pro tuto situaci jsou dělané „Malé ženy“. Nejen že je jejich příběh oddechový, milý a trochu naivní, ale najdete ho jak v knize, tak i na Netflixu.

Louisa May Alcott byla americká spisovatelka, která se proslavila zejména tímto příběhem. Malé ženy jsou autobiografickým dílem, takže asi tak nějak si můžeme představit i její dětství. Po vypuknutí občanské války byla nucena pracovat, a tak se ujala prací jako je učitelka, švadlena nebo ošetřovatelka. Později začala psát pod pseudonymem A. M. Barnard vášnivé povídky, jejichž hrdinkami byly ponížené ženy, bojující za pomstu. Sláva ale přišla až s první částí příběhu Malých žen. Ve svém pozdějším životě pak byla ochránkyní sufražetek a stala se první ženou, která byla registrovaná do volební komise.

Ač je autorka mnohdy běžnému čtenáři neznámá, její dílo je nemalých rozměrů. Malé ženy mapují příběh sester Marchových v průběhu celého roku. Jak už jsem se zmínila, každá z nich je povahově naprosto jiná. Potkáte se tak s romantickou duší Meg, nezkrtnou a emancipovanou Jo, skromnou a tichou Beth, ale také výstřední ač nadanou Amy. Tyto malé ženy prožívají své dětství se steskem po svém otci, ale také dospívání a dospělost samotnou, kdy prožívají první lásky a zakládají rodiny. Na co se před čtením připravit je fakt, že v knize je neskutečně velké množství moralizování a je prostě naivní.

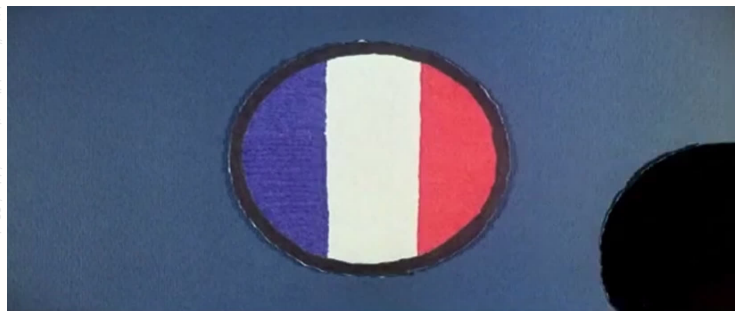

Pro mé každo-měsíční srovnání jsem si vybrala adaptaci z roku 2019 od Greta Gerwig, která vám je samozřejmě dostupná na Netflixu. Na příběhu o emancipaci žen a o tom, jak důležité je mít rodinu, se pár změn poznamenalo, ale to důležité zůstalo. Kromě toho, že film působí více feministicky než kniha, a pár vynechávek v příběhu, je taky podstatné říct, že člověk se možná bude chvílkami ztrácet v tom, kde se v ději právě nachází. V hlavních rolích se pak můžete těšit na Saoirse Ronan, Florence Pugh, Emmu Watson a Timothého Chalameta.

Vždycky preferuji knížky nad filmy, tentokrát ale musím obrátit. Knížka byla podle mého názoru přespříliš dlouhá a místy se na ní doslova podepsal čas. I přes to, že se ve filmu ze začátku orientuje hůř kvůli časovým skokům, byl pro mě přijatelnější svou délkou a „moderností“. Knížka samozřejmě k zahození není, jen je na ní poznat, že je z 19. století. A to hodně. Malé ženy vám však v každém případě přinesou milou společnost do těchto slunečných dnů!

DOBŘÁ KOMEDIE NEBO PROPADÁK?

Vendy 7,5/10

Film pro mě není novinkou. Byl jeden z nejoblíbenějších v naší rodině, a tak nějak jsem na něm vyrostla. Řadím ho tak mezi ty snímky, na které jsem se koukala se svými nejbližšími, takže na něj mám hlavně dobré vzpomínky. Nepovažuji teda svůj názor za plně objektivní, ale pokusím se mezi pathos vložit i logos, abyste tu nedostali jen můj životní příběh ale i opravdovou recenzi.

Začnu herci – nebo spíš hvězdným Louis de Funèsem. Člověk, který dokáže nesmírně pobavit a rozesmát. Pro mě to je filmová legenda a některé jeho role jsou skutečně nezapomenutelné. Vždy do nich totiž přinese něco tak jedinečného, co moc ostatních herců nedokáže.

Tak například detektiv, který se za každou cenu snaží dopadnout Fantomase ve stejnojmenném filmu. Či zapálený důstojník, který potřebuje všechno vyřešit, z filmové série Četník ze Saint Tropez. Anebo právě kritik Charles Duchemin ze snímku Křídýlko nebo stehýnko?, který se obléká za opačné pohlaví a v saku nosí skoro celou výbavu chemické laboratoře. Tak skvělé ztvárnění tak specifických rolí by dokázal jen geniální herec jako byl Louis de Funès.

Ahoj! Máš nějaké požadavky na francouzský film k recenzování?

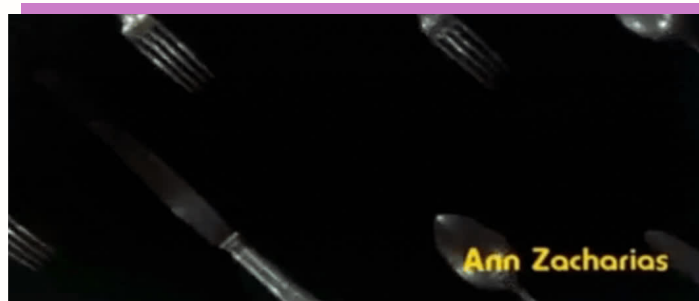
Čauky! Pokud v tom bude Louis de Funès, tak je mi to jedno.

Hm... Viděla jsi Křídýlko nebo Stehýnko?

Ne. O čem to je?

Charles Duchemin, vydavatel proslulého gastro průvodce, řeší problémy s rivalskou firmou, co se snaží nahradit kvalitní jídlo v restauracích za polotovary. No a do toho se hašteří se synem ohledně zachování rodinné tradice (syn by se radši dal k cirkusu, než aby hodnotil jídlo). Je to vážně vtipný, myslím, že se ti to bude líbit.

To zní dobře, jdu na to mrknout! Díky moc!

Nebyl to žádný kinematografický zázrak, ale to se taky dá čekat, když je film z roku 1976, protože nebyly např. ještě tak dobré kamery a vůbec filmové příslušenství. Na druhou stranu vás hned na začátku zaujme titulní/úvodní montáž s kuchyňským náčiním a říkáte si, že to asi nebude tak hrozné. Za mě je to takový „feel-good“ film, který si můžete pustit do pozadí jen tak, aby něco hrálo nebo abyste se občas zasmáli a nemusíte u něj tak přemýšlet.

DOBŘÁ KOMEDIE NEBO PROPADÁK?

Snímek absolutně nejde srovnat s některými, co jsme tu měli. Je to prostě obyčejný rodinný film, který v divákoví nemá vzbudit pocit, že je hodný Oscara, ale spíš že je to obyčejná komedie, která má pobavit. Pro mou rodinu je to obzvlášť klenot a asi tak, jak přeříkáváme hlášky z Pelíšků, tak občas přehráváme scény z Křídýlko nebo stehýnko?

<https://vodkaster.telerama.fr/films/l-aille-ou-la-cuisine/8881>

Dája 6/10

Miluju komedie. Ty francouzské obzvlášť. A pokud se objeví Louis de Funès, tak je dobrý film v podstatě garantovaný. Takže když jsme se domluvily, že budeme recenzovat tento, docela jsem se na zhlédnutí těšila.

A... Nedá se říct, že jsem byla zklamaná, ale nadšená jsem rozhodně nebyla. Louis de Funès byl čerstvě po infarktu, ale hrál stejně dobře jako vždycky. Svým šarmem snímek hodně pozvedal. Hrál jídelního kritika, který neustále řešil, kolik hvězdiček dá jaké restauraci, a u toho se snaží zabránit zkáze gastronomie, jak ji známe. Nevím, jestli to byl Louis de Funès, nebo scénář, ale jeho postava - Charles - je jediná zajímavá. To dokazuje i fakt, že jsem asi tak dva dny po zhlédnutí zapoměla všechna ostatní jména.

Děj byl zajímavý asi tak první půlku stopáže, ale od chvíle, kdy postavy vyrazily na venkov, film mě začal dost ztrácet. V druhé polovině se příběh zaměřuje spíš na Charlesova syna, jenže jak v první, tak v druhé půlce neudělal scénář dost pro to, aby mě jeho postava jakkoliv zajímala. Jak už jsem psala před chvílí, ani jsem si nezapamatovala jeho jméno.

Nakonec to definitivně zabili scénou s pomstou, puškou a pupínky, která asi měla být vtipná, ale mně se z ní spíš dělalo špatně. V poslední čtvrtině se film rozhodne, že bude zase chvíli zajímavý, možná právě proto, že dějová linka vztahu otce a syna je už ukončená. Scéna, kde jsou spolu v továrně na polotovary i závěrečná konfrontace v televizní soutěži mě pobavily, ale lehce nadprůměrný dezert nezachrání jinak nic moc večeri.

Tomuto gastro-zážitku dávám 6/10, a vracet se spíš nebudu. Protože jsou filmy, které umí komedii naservírovat lépe.

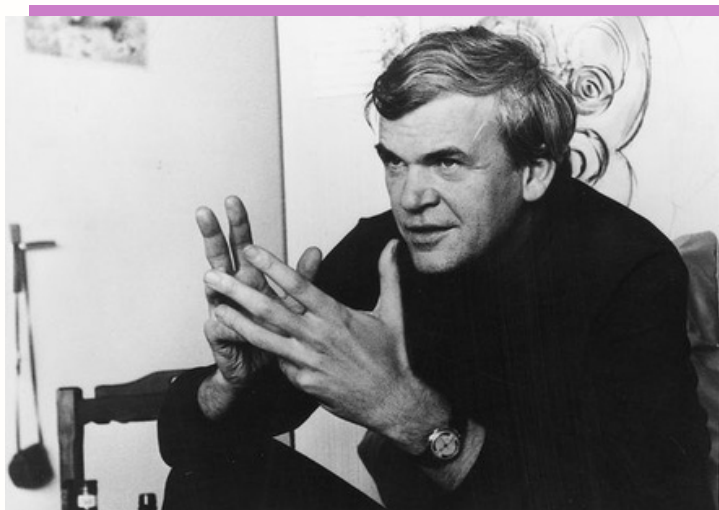
MILAN KUNDERA: RISIBLES AMOURS (SMĚŠNÉ LÁSKY)

Le livre de ce numéro sera un peu moins traditionnel que d'habitude. Ce livre n'est rien d'autre que *Risibles amours* de Milan Kundera. Et ce n'est pas la seule vue dans laquelle ce livre est différent. C'est un recueil de sept histoires écrites entre 1959 et 1968. Ces sept histoires sont: *Personne ne va rire*, *La pomme d'or de l'éternel désir*, *Le jeu de l'auto-stop*, *Le colloque*, *Que les vieux morts cèdent la place aux jeunes morts*, *Le docteur Havel vingt ans plus tard* et *Edouard et Dieu*. L'idée de ces histoires, c'est l'amour compris comme une illusion. Les personnages sortent de l'ornière, et les histoires finissent souvent bien au contraire. Même si les histoires sont sérieuses, elles ont souvent l'air amusantes et le lecteur peut se rendre compte que l'amour est parfois vraiment risible.

Hodnocení:

Je dois dire, que quand j'ai emprunté ce livre, je ne savais quoi attendre. Quelques personnes m'ont dit qu'elles adorent Milan Kundera et que ses livres sont vraiment super, mais les autres m'ont dit qu'elles ne l'aiment pas du tout. Je ne lis pas souvent des histoires courtes, mais elles étaient bonnes, alors même qu'elles étaient bizarres de temps en temps. Je voudrais le recommander à tous ceux qui aiment lire les livres de la période socialiste et qui s'intéressent à ce type ou genre de littérature.

Autor Milan Kundera

Kniha tohoto čísla bude o něco méně tradiční, než je tu zvykem. Tou knihou není žádná jiná, než *směšné lásky* od Milana Kundery. A není to jediný úhel pohledu, kterým je kniha jiná, než obvykle. Jde totiž pro změnu o sbírku povídek napsaných mezi lety 1959 a 1968. Povídek je celkem 7: *Nikdo se nebude smát*, *Zlaté jablko věčné touhy*, *Falešný autostop*, *Symposium*, *Ať ustoupí staří mrtví mladým mrtvým*, *Doktor Havel po dvaceti letech*, *Eduard a Bůh*. Hlavní myšlenkou povídek je láska, chápána jako iluze. Postavy se dostávají do potíží, které často dopadnou jinak, než by chtěly. I když se jedná o vážné příběhy, často působí vtipně a čtenář může na konci dojít k uvědomění, že láska je někdy opravdu směšná.

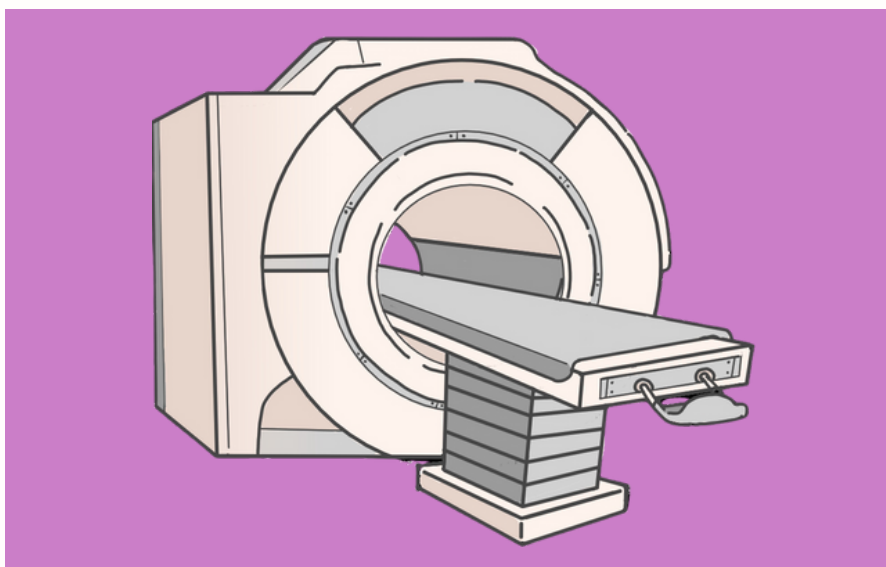
Musím říct, že když jsem si *Směšné lásky* půjčila, nevěděla jsem, co od toho mám čekat. Někteří mi říkali, že je to skvělá kniha, jiní na ni zase nadávali. Nejsem typ, který čte povídky, ale tyto se mi líbily, i když byly občas trošku bizarní a čas od času jsem měla smíšené pocity. Je nutné podotknout, že ty povídky by se klidně mohly stát i v reálném životě, což bylo uvědomění, které jsem nečekala, že by mi tato kniha mohla přinést. Mám obecně ráda knihy, které dávají náhled do doby socialistického Československa, takže to rozhodně nebude poslední kniha, kterou od Milana Kundery přečtu. Pokud jde o to, komu ji doporučit, rozhodně bych ji poradila všem, kteří rádi čtou knihy tohoto typu a zajímá je období socialismu a literatura z něj.

JAK VYSTOPOVAT RAKOVINU?

Nádorová, záchvatovitá či zánětlivá onemocnění, roztroušená skleróza nebo psychotická onemocnění. To je jen malá část široké škály zdravotních problémů, za jejichž odhalení může vynález, který přinesl do medicíny mnoho pokroků; magnetická rezonance.

Nemůžeme úplně přesně určit, kdy začal vývoj tohoto odvětví. Záleží na jednotlivých milnicích.

Jako první ve své práci zmínil předchůdce magnetické rezonance, jakou známe dnes, fyzik Isidor Rabi. Za svůj objev získal roku 1944 Nobelovu cenu za fyziku. Z jeho práce se roku 1946 „odpíchl“ dva na sobě nezávislé týmy; tým Edwarda Purcella z Harvardské univerzity a tým Felixe Blocha z univerzity ve Stanfordu. Oba zmínění fyzikové v roce 1952 získali také Nobelovu cenu za fyziku. Tehdy šlo o nukleární magnetickou rezonanci, která funguje do současnosti a má za úkol určovat složení a strukturu určitých molekul.

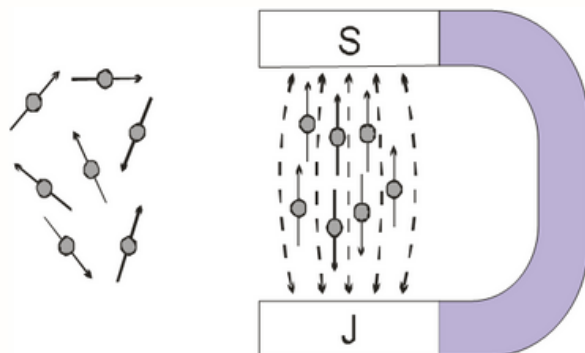

První sken živé tkáně proběhl na počátku 70. let 20. století. Provedl jej tým Johna Mallarda z Aberdeenské univerzity na skeneru vlastní výroby MRI Mark One; tehdy vznikl obor známý jako MRI (z anglického Magnetic Resonance Imaging). Tento skener poskytl po devíti letech zdokonalování první využitelný obraz s jasně viditelným primárním nádorem v hrudníku pacienta.

Všechny MRI skenery dnešní doby i přesto, že vypadají jako z jiného světa, se stále drží konceptu ze 70. let.

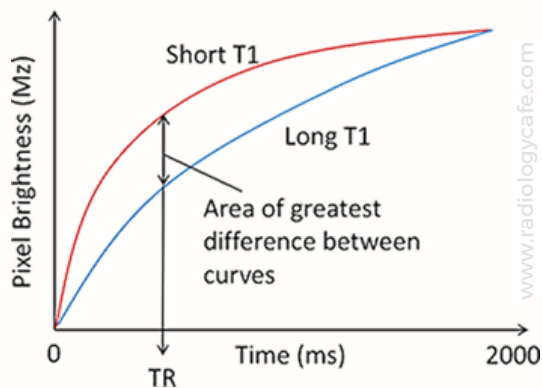
Samotný princip MRI je poměrně složitý, funguje na principu pokročilé fyziky, ale i přesto se Vám ho pokusím zjednodušeně objasnit.

Využívá se zde hlavně chování některých atomových jader, které jsou umístěné v silném magnetickém poli. Je známý fakt, že okolo každé elektricky nabitě částice, která je v pohybu, se vytváří magnetické pole, můžeme si ji představit jednoduše jako magnet. Zde se využívají protony některých prvků s lichým nukleonovým číslem, jelikož jádra některého z těchto prvků musí být lichý počet protonů (hrají zde roli i neutrony, ale bylo by už trochu na delší článek).

Protony v jádře rotují kolem své osy, takže v kombinaci s kládovým nábojem kolem nich vzniká magnetické pole. Hojně se využívá např. vodík s jedním protonem nebo i sodík s jedenácti protony (tyto prvky se musí také bohatě vyskytovat v lidském těle). Kdyby počet protonů nebyl lichý, protony by se navzájem vyrušily a nevyskytoval by se zde žádný náboj, tím pádem by nemohly vytvářet magnetické pole.

JAK VYSTOPOVAT RAKOVINU?

Tak bychom měli miniaturní magnety. Tyto magnety mají ale každý jiný směr a my je potřebujeme jejich směry potřebujeme trochu uspořádat. Proto je musíme umístit do silného magnetického pole. Tímto kladné částice zorientujeme – většina jich půjde k jednomu pólu magnetického pole a o něco méně se jich orientuje směrem k druhému pólu. Kromě toho, že se směr částic uspořádá, vznikne i tzv. precese. Tj. pohyb jader, který by se dal přirovnat k pohybu po plášti pomyslného kužele.

Frekvenci tohoto pohybu udává tzv. Larmorova rovnice, která je pro jeden určitý prvek konstantní.

Za normálních podmínek není tento pohyb synchronizován, abychom ho udělali synchronním, musíme aplikovat sekvence elektromagnetického pulsu o frekvenci, která je rovna frekvenci z Larmorovy rovnice. Takto dojde tedy k synchronizaci, takzvané rezonanci.

Atomová jádra si můžeme představit jako jednotlivé vektory. Tím, že do nich pustíme elektromagnetický impuls, vzniknou dva jevy. První z nich je, že vznikne jakási příčná složka tkáňové magnetizace. Druhý je, že část jader se přeorientuje na druhou stranu a tím pádem rozdíl jader směřujících k severu a k jihu bude nulový.

Když elektromagnetický náboj přestane účinkovat, tyto dva jevy pochopitelně také přestanou účinkovat, jádra vodíku se vracejí do rovnovážného stavu (tzv. relaxace). Proces relaxace lze vyjádřit pomocí dvou křivek, které popisují, za jakou dobu se jádra vrátí do normálu. Relaxační časy se liší mezi různými materiály, tento rozdíl pak bude udávat kontrast na celkovém snímku.

A jak pak vzniká ten samotný snímek? Působení těch elektromagnetických pulsů na tkáň vzniká vyzáření slabého elektromagnetického signálu, ze kterého následně vznikne samotný snímek. Pro určení, k jakému místu v obraze signál patří, se používá ještě několika proměnných magnetických polí.

Samozřejmě jako každá věc, MRI má své výhody i nevýhody. Mezi výhody patří např. že je vyšetření bezbolestné a bez ionizujícího záření (na rozdíl třeba od rentgenu). Také magnetická rezonance poskytuje výborný kontrast výsledného snímku. Mezi nevýhody se řadí dostupnost, cena, délka vyšetření, která činí cca 15-45 min, nutnost absolutní nehybnosti pacienta nebo ztísněný vyšetřovací prostor, což může dělat problém pacientům sklaustrofobií. Také proměnná magnetická pole mohou podráždit periferní nervy vyšetřovaného a nevýhodou může být i poměrný hluk při vyšetření nebo nutnost dodržování pravidel z hlediska používání kovových předmětů na vyšetřovně.

Poslední nevýhodou/nebezpečím pro pacienty mohou být kovové implantáty nebo implantované přístroje, jako je např. kardiostimulátor, který by v důsledku působení MRI mohl přestat fungovat.

Možná se vás schopnosti MRI netýkají, avšak jejich důležitost ve zdravotnictví je nepřehlédnutelná.

ZA MOŘE A KE HVĚZDÁM

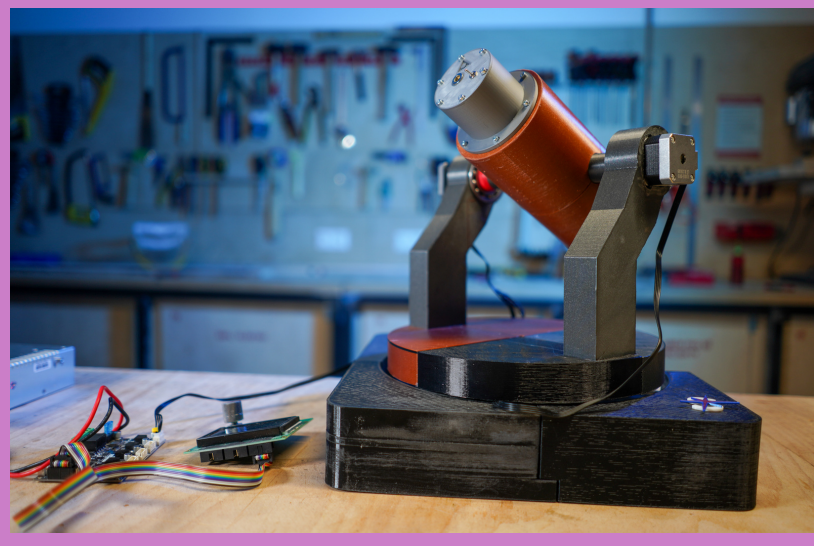
„ÚSPĚCH ČESKÝCH STUDENTŮ. OBJEVILI, JAK NA DÁLKU OPRAVIT SPOJENÍ SE SATELITY“ - takto prezentuje zpravodajský kanál ČT24 český projekt LASAR. Za ním stojí pětice studentů z českých škol, která mezi dvěma tisíci jiných týmů z celého světa vynikla svým nápadem, který jim zařídil cestu do amerického Houstonu. Dva studenti z pětice studují na našem gymnáziu. Proto jsme je podrobili malému výslechu.

Mohli byste váš projekt polopatě představit našim čtenářům?

Simon: Projekt LASAR (Laser Satellite Recovery) se zaměřuje na to, abychom byli schopni restartovat nefunkční družici na oběžné dráze Země. Toho chceme docílit pomocí laseru, kterým vystřelíme ze země směrem k družici, přetížíme její přepětovou ochranu, vybije se jí baterka a v důsledku toho se restartuje. V ten jedinečný okamžik tam můžeme vyslat rebootovací signál, opravit softwarovou chybu v satelitu za miliony korun, a ten může zase začít fungovat.

Co obnáší zapojení do soutěže?

Simon: Conrad challenge je původně americká soutěž celosvětového rázu, kde týmy během půl roku napřed přijdou s nápadem, potom ho rozpracují, pošlou nějaký základní brief, pracují dál a dál, posílají odbornější a podrobnější texty, následně si můžou dobrovolně zhotovovat prototypy (což jsme my udělali; to určitě případně všem doporučuji, protože na tom se dá hezky demonstrovat, že doopravdy ten tým udělal dost práce a má i něco fyzického). A to samotné finále, kam my se teď chystáme, bude obnášet to, že ještě jednou odprezentujeme ten náš projekt přímo na stagei. Přímo tam jim i rozpohybujeme naše laserové rameno a následně budeme pod palbou spousty odborných dotazů, které věříme, že ustojíme. Na závěr se ještě ocitneme na takovém expu, kde nebudeme prezentovat přímo frontálně, ale budou si nás obcházet porotci a doptávat se na detaily.

Jak jste s takovým nápadem přišli?

Simon: S tím nápadem přišel náš úžasný mentor Honza Spratek z pražského planetária, který je vedoucím projektu Planetum-1 – české družice pražského planetária, která přestala fungovat, a proto přemýšlel nad tím, jak by se to dalo opravit, a my se ten jeho nápad snažíme změnit v realitu.

ZA MOŘE A KE HVĚZDÁM

Jaké máte v týmu pozice?

Boris: Já jsem programátor nebo přesněji mechatronik a mám na starosti motory. Potom Anička, ta je finanční manažerka a má na starosti sponzory, komunikaci s nimi a finance. Potom Richard, který modeloval naše rameno, ten LASAR. Viktor, to je mozek fyziky, ten měl na starosti všechny výpočty s tím spojené, no a Simon, to je vedoucí týmu, a tak nějak nám pomáhal se vším a díky němu jsme se dali dohromady.

Jak dlouho vám trvalo projekt zhotovit?

Boris: Pracujeme na něm přes půl roku; začali jsme v létě.

Čekali jste, že se nakonec podíváte do Ameriky?

Simon: Dělali jsme všechno pro to, aby to dopadlo. Jestli jsme to čekali? Vyloženě asi ne. Určitě tam byly nějaké nejistoty a pochybnosti. Doufali jsme, že to vyjde a dlouho jsme se snažili, aby to vyšlo, ale asi bych určitě neřekl že jsme to vyloženě čekali.

Simonovi, Borisovi a celému týmu gratulujeme k postupu do finále a přejeme do budoucna hodně štěstí.

AUTORSKÉ ČTENÍ

12.3.2024 proběhlo na naší škole už několikáté autorské čtení. Tentokrát za námi přijela Karin Bílík-Vápeníčková, mistryně ve slam poetry a samozřejmě také spisovatelka. Kromě ukázek z její knihy do puntíku ochotně odpovídala na otázky a také dávala zpětnou vazbu žákům z různých brněnských gymnázií, kteří přišli přečíst něco ze své tvorby.

Úplně na začátku předvedla svůj slam ‚Chtěla bych‘, což hezky ustanovilo příjemnou náladu celé akce. Možná by se dalo říct, že toho slamování bylo víc, než samotného čtení, protože ‚předskokana‘ jí dělal prof. Juráň, který taktéž předváděl slam poetry. Vždy si nechal z publika nahodit náhodné slovo (třeba luskoun, pantofle nebo cirkus) a pak o něm cca. minutu a půl básnil. Publikum se sešlo v hojném počtu a ze všech vystupujících bylo nadšené. Celkově se autorské čtení více než vydařilo, a my se nemůžeme dočkat toho dalšího.

Daniela Hoření

POJĎME SI ZAHRÁT

OSTROV TITÁNŮ

Jaro, obzvláště pak duben, ve kterém se slaví Velikonoce, je spojováno s bující vegetací a novými přírůstky do zvířecí říše. Takovým symbolem jara se stala líhnoucí kuřátka, v tomto čísle se ale zaměříme na trochu jiné tvory, a to jejich dávné příbuzné, dinosaury.

The Isle je multiplayer hra s otevřeným světem od vývojářů Afterthought LLC. Oficiálně byla představena již roku 2015, od té doby si však prošla mnoha změnami. Momentálně hra nabízí dvě možnosti gameplaye. The Isle Legacy, původní podobu hry, nebo upgradovanou verzi jménem Ervima.

Bohužel proces změny jedné verze za druhou je trochu složitější, proto doporučujeme nějaký ten YouTube tutoriál. Obecně by se dalo říct, že Legacy je o něco lehčí hra, ale v dnešní době má méně aktivní hráče, za to Ervima představuje těžší mechaniku a více aktivních hráčů, takže jsme si zahráli právě ji.

Prvním krokem je výběr dinosaura a úprava jeho vzhledu, možností sice není tolik jako ve staré verzi, ale dinosauri mají navíc speciální animace podle druhu, který zvolíte. Důležitou roli bude také hrát zvuk. Váš dinosaur může vydávat až čtyři zvukové signály, od přátelského pozdravu po volání o pomoc. Každý druh má své typické vyjadřování, takže můžete rozpoznat, o jakého dinosaura se jedná. Ve hře je to pak jeden ze způsobů domluvy, jelikož komunikovat za pomoci chatu mohou jen hráči se stejným druhem dinosaurů.

OSTROV TITÁNŮ

Po vytvoření vašeho vysněného ještěra můžete vstoupit do nebezpečného pravěkého světa, kde vašim jediným cílem bude přežít, což rozhodně nebude procházka růžovým sadem. Na svět přijdete jako osamocené mládě a krom hladu a žízně si musíte dávat pozor na ostatní nástrahy ostrova.

První pravidlo zní: důvěřuj, ale prověřuj. To, že potkáte býložravého dinosaura ještě neznamena, že jste v bezpečí, obzvláště pokud hrajete jako masožravec, hráči totiž mívají tendence zabít cokoli, co se hýbe, jen aby zachránili sami sebe, a to včetně mláďat. Samozřejmě to neznamena, že nenarazíte na nějakou tu přátelskou tvář, ve hře přece jen platí, že v číslech je síla. Proto čím víc přátel máte, tím bezpečněji se bude cítit. Jen si je vybírejte pečlivě.

Nebezpečí čeká na každém kroku, vody obývají pradávni krokodýli, po nebi plachtí okřídlení ještěři. Někteří dinosauři kopou, jiní vás mohou otrávit jedem. **(Před zahájením hry doporučujeme přečíst online guide, jelikož mechanik je opravdu mnoho.)** Pozornost rovněž musíte věnovat stravě, jelikož různá potrava dodává různé bonusy a pokud se přejíte, tak vyvrhnete obsah vašeho žaludku a budete muset hledat nové jídlo. Na vašem jídelníčku záleží například, jak rychle porostete nebo kolik staminy budete mít.

Další možností je i utvoření rodiny. K tomu samozřejmě potřebujete partnera a bezpečné místo k hnízdění. Z vajíček se pak vylíhnou noví hráči, kteří budou automaticky součástí vaší skupiny. Jako rodič máte vyživovací povinnost, jelikož vylíhnutá mláďata nemůžou přijímat potravu jinak než od Vás. Taky se musíte postarat, aby zůstala v teple a dožila se dospělosti.

Ervíma se ze začátku může zdát jako opravdový oříšek, ale s časem přichází zkušenosti, se kterými pak bude hra jako opravdová procházka v jurském světě, ne že by to byla útěcha :D. Navíc je hra vizuálně propracovaná, krom změn biomů, střídání dne a noci zažijete i nejrůznější počasí, které vám mnohdy může překazit plány. Za nás hra stojí za zkoušku, momentálně však ztrácí na popularitě, a naopak vítězí hry jako Path of Titans nebo Beasts of Bermuda, které se také týkají přežití obřích ještěrů, takže možností v tomto žánru je více, stačí zjistit co Vám vyhovuje. Tak milovníkům her a hlavně dinosaurů zdar!

MĚSÍC BLÁZNOVSTVÍ

„Protože zbláznit se může fakt úplně každý.“ - Michal Šimíček, kulturní produkční v Práh

I tento rok, jako každý, pořádá Práh Jižní Morava akci Měsíc bláznovství.

Práh je organizace pro podporu lidí s duševním onemocněním na cestě k zotavení a návratu k plnohodnotnému životu. Klientům dodávají odvahu překročit práh a i přes své strasti najít v životě smysl, najít a udržet si práci, zvládnout samostatné bydlení, znovu se socializovat a posilovat vztahy s blízkými a naučit se trávit svůj volný čas smysluplně.

Dalším velkým tématem pro Práh je destigmatizace. Okolo duševních onemocnění je stále ve společnosti neuvěřitelná míra předsudků, která následně znesnadňuje potřebné vyhledání pomoci psychiatra, psychologa nebo psychoterapeuta. Aby se okolo duševního onemocnění mrak stigma neustále jen zmenšoval, Práh pořádá spoustu akcí pro veřejnost. Mezi jednu z velmi důležitých patří dny duševního zdraví, o kterých možná uslyšíte v průběhu října. Nebojte, forma edukace nejsou jen klasické přednášky, i když i ty se objevují, ale například pro spoustu lidí i mnohem poutavější promítání filmů, autorská čtení nebo pro milovníky umění třeba výstavy a vernisáže.

Jestli vás zmíněný program zaujal, nemusíte čekat až do října a můžete se zúčastnit akce měsíc bláznovství. Ta totiž probíhá po dobu celého dubna, a to své si na ní najde lajk i odborník.

Pokud vás zajímá problematika bezdomovectví nebo vás zaujal koncept vernisáží, od druhého do osmnáctého dubna probíhá akce Vernisáž foto výstavy „Kde je doma“ s fotografiemi Mikuláše Šprocha.

Tématu bydlení, konkrétně bydlení pro osoby s duševním onemocněním, se také týká akce pro odborníky Bydli! Bydlíš? Bydlíme.

Na své si přijdou i milovníci poezie, konkrétně slam poetry, která se bude konat 19. 4. a i z jejího celkem tajemného popisku „Jsem HLAVNĚ člověk- at' slamuju nebo blázním“ můžeme vyčíst snahu o destigmatizaci duševních potíží a připomenutí toho, že duševně nemocní lidé jsou pořád lidé.

Součástí měsíce je ale mnoho dalších akcí, proto doporučuji pořádně prostudovat plakát a v kalendáři si pro pár z nich čas najít.

Podpořit něco tak smysluplného můžete ale každý den, a to například návštěvou kavárny Práh, která je součástí Vaňkovky. Jen si dejte pozor a nezapomeňte, že vchod je zvenku, abyste nebloudili, jako já, při cestě za úžasnými provozovateli a zaměstnanci. Protože o ty v café Práh jde nejvíce. V kavárně vás totiž obslouží a připraví vám jídlo či pití klienti, kteří se z duševního onemocnění zotavují. Během své návštěvy jsem měla možnost mluvit s jednou zaměstnankyní a po dlouhém čekání kvůli rušnému odpoledni jsem měla možnost jí položit otázku, co pro ní znamená Práh. Zasmála se času, který jsem kvůli takové otázce vyčkala a odpověděla mi, jako by vůbec nemusela přemýšlet, že pro ní Práh a třeba tahle kavárna znamená naději a druhou šanci do života.

2. 4. | od 18:00
Café Práh | velký sál
VERNISÁŽ FOTO VÝSTAVY "KDE JE DOMA"
Zahájení výstavy fotografií Mikuláše Šprocha s tématikou bezdomovectví (výstava fotografií probíhá od 2. do 18. 4.)

3. 4. | od 17:00
Café Práh | malý sál
AUTORSKÉ ČTENÍ MICHAELY MALÉ
Čtení z knihy "Cestou necestou aneb Příběhy psychotických duší" peer konzultantky se zkušeností se schizofrenií + výstava obrazů

4. 4. | 13:00 - 18:00
Zelný trh | horní část
CESTA DO SVĚTLÝCH ZÁKOUTÍ DUŠE
Informační stánek o duševním zdraví i psychických potížích zázitkovou formou

10. 4. | 10:00 - 16:00
Café Práh | velký sál
BYDLÍ BYDLÍŠ? BYDLÍME.
Seminář pro odborníky a odbornou veřejnost na téma "Bydlení pro lidi s duševním onemocněním ve všech podobách"

11. 4. | 14:30 - 16:30
Café Práh | malý sál
DOBŘÁ PRAXE PŘI PRÁCI S LIDMI BEZ DOMOVA
Otevřená diskuze pro odborníky i veřejnost

18. 4. | od 19:00
Café Práh | velký sál
VERNISÁŽ MARTINY KOUBKOVÉ
Výstava fotografií v Café Práh

19. 4. | od 19:00
Café Práh | velký sál
DESTIGMATIZAČNÍ SLAM POETRY
Jsem HLAVNĚ člověk, at' slamuju nebo blázním - performance na pomezí divadla a poezie

26. 4. | od 19:00
Café Práh | velký sál
KONCERT: KATEŘINA A DALIBOR ŠTRUNCOVI & BÁRKA
Zazní autorská tvorba Dalibora Štrunca, filmové melodie, melodie z muzikálů, lidová tvorba...

MĚSÍC BLÁZNOVSTVÍ 2024
Informace a osvěta o duševním zdraví a psychických potížích
Měsíc bláznovství pořádá v Brně Práh Jižní Morava, z.ú., pod záštitou radni pro sociální oblast Jihomoravského kraje Bc. Jany Holomčík Leitnerové.

Práh Jižní Morava, z.ú.
prah_jizni_morava
www.prahjm.cz

Jihomoravský kraj | B | R | N | O | I | KAPITOLNÍ PRAHA | PRAH

Velmi děkuji pánovi Michalovi Šimíčkovi za neuvěřitelnou ochotu, jeho práci a zaslání materiálů.

LEZECKÝ KROUŽEK NA GYBY

Milí a pravidelní čtenáři Hobby našeho GYBY, dnes jsme se vydali na kroužek lezení, který vede profesorka Čermáková společně s profesorem Novotným. Pokud vás tedy baví lezení po všem, co se vám ocitne před očima, je tento článek pro vás.

Všechno lezení se odehrává v malé tělocvičně, na stěně, kterou jsme určitě skoro všichni zkusili alespoň jednou zdolat v rámci tělocviku. Každou středu v 15:00 se zde scházejí naši studenti, aby si zlepšili dovednosti jak v lezení s jištěním neboli top rope, tak v lezení bez jištění, tedy tak zvaný boulderin. U tohoto druhu se musí dávat větší pozor na bezpečnost.

Začíná se rozcvičkou, nikoliv ale normální atletickou, tentokrát už je při rozcvičce potřeba šplhat. Lezci drží balanc na medicinbalech, lezou po hrazdě nebo se zhoupnou na kruzích. Tuto rozcvičku vede profesor Novotný, následně si vše na starost vezme profesorka Čermáková.

Studenti využijí lezeckou stěnu, kde můžou trénovat nejen, jak se dostat na vrchol stěny, ale i to nejdůležitější, jak jistit lezce a neudělat chybu. Na vrchol stěny vede několik cest, každá je označena jinou barvou a podle náročnosti. Samozřejmě lezec může šplhat po více barvách naráz.

Ted' už vzhůru na bouldering! Jelikož se leze bez jištění, musí se všichni pohybovat v nižší výšce, jinak by byl pád nebezpečný. Leze se z jednoho okraje stěny na druhý, v kroužku se konají i různé soutěže a výzvy kdo kam dokáže vylézt. V rámci kroužku je zahrnut i parkour, takže zájemcům, co rádi skáčou po všem možném, by tento kroužek mohl také vyhovovat.

Lezl jsi celý život po stromech nebo po skalkách? Tak proč nezkusit lezeckou stěnu na GYBY každou středu od 15:00 až do 16:30 v malé tělocvičně.

Přejeme všem účastníkům kroužku co největší zábavu jak v lezení, tak i na škole a samozřejmě žádný pád!

A na závěr dva rozhovory s vedoucími kroužku!

Rozhovor s paní profesorkou Čermákovou:

Odkdy se věnujete lezení?

Už od 14 let, bohužel zde nebyly žádné umělé stěny, proto se lezlo po Tatrách či kousek od Brna. Nejvíce na Stránské skále nebo v Moravském krasu, nebo i na Macošě.

Učíte lézt děti i mimo naši školu?

Trénuji menší děti na Hudy stěně, kde začínáme s normální gymnastikou. Také jsem spoluzakladatelka lezeckého oddílu Rajče, název vznikl spojením jmen Rajfovi a Čermákoví. Vznikla dokonce i lezecká stěna. Co se týče kroužku na škole, docela se ujal, dokonce jsme jezdili i ven před karanténou. Jezdili jsme na Kozla, Stránskou skálu nebo do Moravského krasu. A třeba se tyto výjezdy znovu zavedou.

LEZECKÝ KROUŽEK NA GYBY

Lezete i na vyšší hory?

Co se týče výšky, tak to byl Elbrus na Kavkaze, je to sopka se dvěma vrcholy, byl to velice těžký výstup, protože má náročné klima. Bylo potřeba neustále sledovat meteorologické změny. Klima na Elbrusu odpovídá skoro podmínkách osmitisícovek. Dokonce jsem byla několikrát i na Mont Blancu, jako průvodce. Nebo jsem byla na Matterhornu.

Zažila jste nějakou zábavnou příhodu?

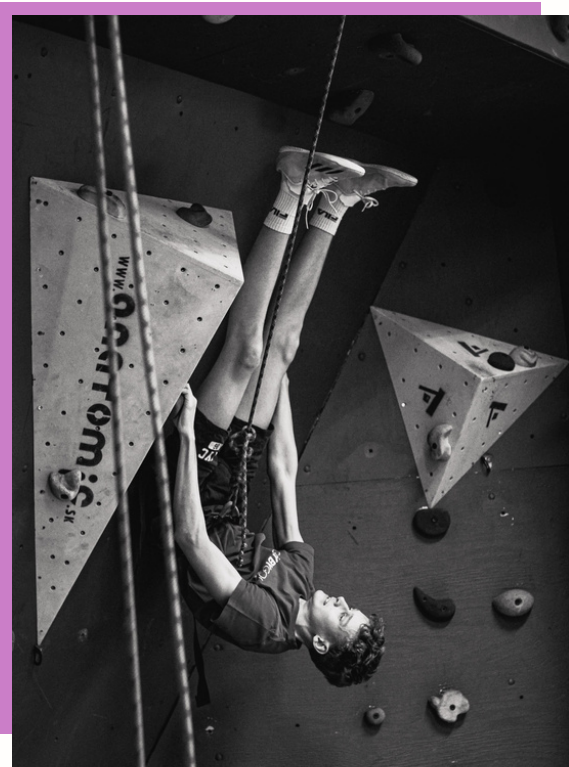
V Norsku jsme usilovali o zdolání nejvyšší hory Galdhøpiggen, ale strašně přšelo. A já jsem měla obavy a na horské službě jsem se zeptala, zda jsou vhodné podmínky. Oni se zasmáli, že je to zcela vhodné, protože tam přší pořád!

Máte jednu nejoblíbenější horu?

Žádnou takovou nemám, každá hora je jedinečná.

Máte nějakého oblíbeného horolezce?

Ano, Adama Ondru. Jak víte, tak letos bude startovat na olympiádě v Paříži. Musím říct, že lezení se za poslední roky posunulo na profesionální úroveň.

Rozhovor s panem profesorem Novotným:

Věnujete si lezení i mimo kroužek?

Ne, lezl jsem na vysoké škole, je to celkem sranda. Všichni mi říkali, že lezu silově jako prase. Já lezu tak, aby to bylo těžký, i když je to lehký.

Jakou nejvyšší horu jste zdolal?

Nemám asi žádnou nejvyšší horu. Na skalách jsem lezl, prostě jsem si nějak lezl a nějak vylezl nahoru. Někdy u toho zbytečně trpím, ale nějak se tam vyškrábu.

Na čem lezete nejvíce?

Já lezu na tom, co je, nejvíc asi na stromech. Co se týká skal, tak je mi to úplně jedno. Když jsem na Moravě, tak na vápenci a když jsem doma u Adršpachu, tak na pískovci. Záleží, kde zrovna jsem.

O STUDIU V ZAHRANIČÍ S ALBERTEM

Studium v zahraničí představuje pro mnoho studentů nejen lákavou příležitost, ale i výzvu plnou otázek a nejistot. Na základě otázek našich studentů se nyní podíváme na jedinečný pohled do světa studia v zahraničí, konkrétně v kontextu Švýcarska s Albertem Schwanzerem. Kolik to stojí? Jak se dostat na cizí školu? Nahlédněte s námi za hranice běžného učebního plánu.

V jakém ročníku můžeš jet?

„AFS nabízí tyto pobyty pro děti mezi 14-19 lety. Ale podle země se to může lišit, protože každá si to nastavuje sama. I přesto maturitní ročník mi na to nepříjde úplně vhodný a nejspíš by se musel ročník opakovat. Upřímně většina mezinárodních studentů byla ve třetáku, někteří v druháku.“

Kolik to stojí?

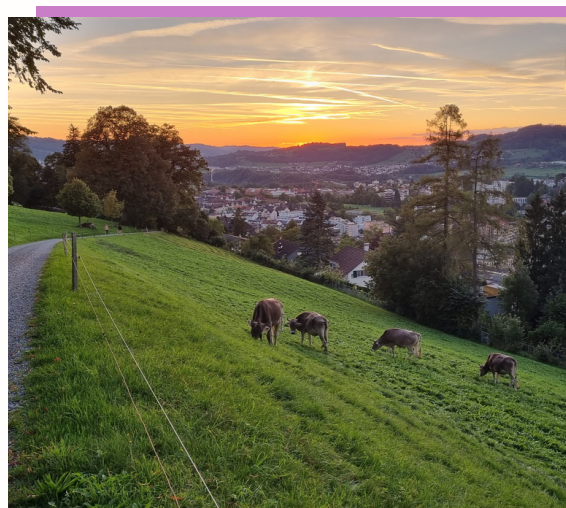
„Dá se to dohledat na stránkách AFS. Vzhledem k tomu, co vám takový program přinese, mi přišla částka velice přiměřená.“

Musí se potom opakovat ročník nebo stačí srovnávací zkoušky?

„Podle mě hodně záleží na tom, jak se domluvíte s vedením školy. Vzhledem k tomu, že můj pobyt trval pouze tři měsíce, tak jsem ročník nemusel opakovat, za což jsem rád. Celé mé studium jsem si už minulý rok domluvil s panem ředitelem. Zároveň jsme se dohodli s paní Červenákovou, jak si budu doplňovat látku. Jinak musím říct, že doplňování a komunikace s učiteli byla na perfektní úrovni. Každý měsíc mi poslali to, co jsem měl dělat. Já jsem si to doplnil a poslal zpět, takže jsem byl stále v obraze, i když jsem nebyl fyzicky přítomen.“

Jak se lišilo studium v zahraničí ve srovnání se studiem doma a jaká byla tvá očekávání od školy v cizí zemi?

„Od švýcarského vzdělávacího systému jsem si sliboval hodně, protože je všeobecně považován za jeden z nejprestižnějších v Evropě i na celém světě. Moje očekávání se ve výsledku celkem splnila. Škola byla na vysoké úrovni, ale abych řekl pravdu, co se znalostí týče, tak čeští studenti určitě nejsou pozadu a úroveň znalostí se dá srovnávat. I přesto studium bylo náročnější, co se času týče. Takže jsme trávili ve škole čas od 7:00 do 18:00, pouze s krátkými pauzami.“

O STUDIU V ZAHRANIČÍ S ALBERTEM

Jak se přihlásit?

„Většinou to jde přes jejich stránky. Po jejich otevření jsem dostal spousty nabídek. Já osobně jsem ale směřoval k němčině, protože jsem ji studoval a chtěl jsem se v ní zlepšit. Takže mi zbyly 4 země – Německo, Rakousko, Švýcarsko a Namibie. Z nich jsem nejvíce toužil se dostat do Švýcarska, protože mi tato země imponuje. Navíc mi nabídli jako jediní 3 měsíce, kdežto Německo a Rakousko nabízely pouze půlroční pobyt. Poté mi agentura poslala požadavky k zúčastnění programu – vyplnění přihlášky, rozřazovací test z německého jazyka a doporučující dopis.“

Jak najít školu, kam pojedu?

„Školu ani město si nevybírám. Pouze jsem si vybral jazyk a stát a na základě mého doporučujícího dopisu si mě vybrala hostitelská rodina. Já měl to štěstí, že si mě vybrala hostitelská rodina ze St. Gallen, což je město na východě Švýcarska a dostal jsem šanci studovat na místní kantonální škole.“

Kritéria, kdo může jet + jazyková úroveň?

„Jazyková úroveň pro pobyt ve Švýcarsku je minimálně B1 z němčiny nebo francouzštiny, podle toho, do jaké části jedete, ale jinak žádná další kritéria nejsou. Jen musíte přihlášku podat včas, abyste získali místo, a také musíte požádat o stipendium nebo mít dostatek financí na to, abyste se mohli tohoto programu zúčastnit.“

Je něco, co bys rád věděl předtím, než odjedeš?

„Asi mě trošku zaskočila švýcarská němčina. Věděl jsem, že je rozdílná, ale nečekal jsem že až tolik. Takže první měsíc mi trvalo si zvyknout, že se mnou spolužáci budou mluvit občas "hoch deutsch", ale převážně "Schweizerdeutsch", takže pokud se chcete zapojovat do běžných konverzací ve třídě a do života ve městě, je potřeba se naučit alespoň základy tohoto dialektu. Také jsem měl jisté komplikace na přestupu na letišti v Paříži.“ *smích*

Jakou část výjezdu považuješ za nejlepší a co ti zkušenost osobně dala?

„Nejlepší částí byli asi lidé. Ti, co jsem tam potkal, mě velmi ovlivnili a asi taky trochu změnili pohled na život a na svět. Dali mi do života něco nového a ukázali, že některé věci jdou dělat i trochu jinak. Podle mě nejvíc, co vám mohou takovéto výměnné pobyty dát, je poznání úplně nové kultury a zlepšení se v daném jazyce. Navíc si vytvoříte spoustu kamarádů z celého světa.“

Doufáme, že tento rozhovor byl inspirací a povzbuzením pro ty, kteří zvažují podobné dobrodružství. Pro více informací nebo přihlášení můžete využít tento odkaz: <https://www.afs.cz>. Děkujeme všem, kteří se zapojili a ptali se na své otázky na Instagramu. Ať už je vaše cestování plné dobrodružství, poznání a nezapomenutelných zážitků!

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, vtom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v minulém čísle hádali, je tady odpověď. Náš minulý rozhovor nám poskytla paní profesorka Pavlíčková! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? Pro svůj typ hlasujte v odkazu pod hádankou.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání, když jste byl/a menší?

Tak v dětství jsem chtěl/a být stevardem/letuškou, později lékárníkem/cí a nakonec jsem se rozhodl/a pro učitelství.

Jaká je Vaše oblíbená volnočasová aktivita?

Rád/a trávím čas na chalupě se svojí rodinou. Též rád/a chodím na procházky do přírody.

Jaké jsou Vaše tři typické vlastnosti?

Myslím si, že jsem zodpovědný/á, spolehlivý/á a přátelský/á.

Jaké je Vaše učitelské motto?

Myslím, že učitel by měl vzdělávat, ale také i vychovávat – formovat studenty tak, aby získali nejenom vědomosti, ale aby z nich vyrostli slušní lidé.

Jaké předměty jste ve škole neměl/a rád/a?

Na základní škole jsem neměl/a rád/a výtvarnou výchovu a na gymnáziu němčinu.

Jakou nejhorší chybu podle Vás může student udělat?

Když nejedná čestně a podvádí.

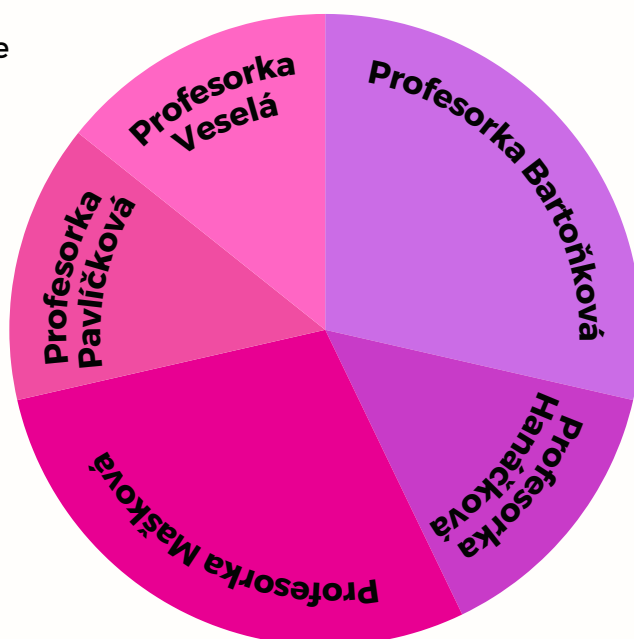
Jaký způsob učení byste doporučil/a svým studentům?

Myslím si, že by se neměli učit nárazově, ale spíše průběžně. Hlavně aby hledali souvislosti mezi fakty.

Tady jsou výsledky z minulé hádanky! Studenty a profesory, kteří hádanku uhádli, zařadíme do losování o malou cenu :) Z minulého čísla měla štěstí studentka Nela Viščorová, kterou prosíme, aby se nám ozvala na email redakcegyby@gmail.com. Všem ostatním moc děkujeme za účast! A příště hodně štěstí!

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>

Téma

Tereza Tvarůžková
Vendula Cvrkalová

Kukátko

Zuzana Řezníčková

Naši předkové

Vanda Černošek
Naděžda Afanasyeva

Netflixový souboj

Kristýna Nečková

Recenze

Vendula Cvrkalová
Daniela Hoření
Vanda Černošek

Co jsou zač

Tomáš Dvořák
Julie Keřkovská

Co se stalo

Tomáš Dvořák
Daniela Hoření

Pojďme si zahrát

Barbora Kouřilová

Myslím, tedy jsem

Zuzana Řezníčková

Hobby našeho GYBY

Kristián Both

Co se za lavicí nenaučí

Tereza Tvarůžková
Běla Zemanová

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Grafika

Matouš Hobza
Teodor Politzer
Běla Zemanová
Vendula Cvrkalová

Ilustrace

Barbora Kouřilová
Leo Zeman

Děkujeme za přečtení
- Redakce školního časopisu

